

Kázání při křtu Zdeňka Buchvaldka (Sk 8, 26 -39), Huslenky 29.9.2013

1. *Co brání, abych byl pokřtěn...?*

„**Co brání, abych byl pokřtěn?**“ Na to se zeptal vznešený dvořan etiopské královny kandaky apoštola Filipa. Podle jedné verze biblického textu mu Filip odpověděl: „**Jestliže věříš celým svým srdcem, nic tomu nebrání.**“ Podle jiné verze – té, kterou jsme dnes slyšeli - již ani nebylo třeba nic říkat: Oba sestoupili do vody a Filip dvořana pokřtil... *Co brání, abych byl pokřtěn?* To nám možná připadá jako poněkud zvláštní otázka. Možná nejsme - anebo jsme nebyli- zvyklí se takto ptát. Křest byl něco bezmála stejně automatického, jako vítání občánků... *Hlavně jej musíte nechat pokřtít*, říkaly a možná ještě říkají svým dětem o svých vnoučatech mnohé babičky. Pravda, dnes už ne vždy je toto jejich přání vyslyšeno. Ale v minulosti církev automaticky křtila každého, křest byl dokonce po dlouhý čas i státem uzákoněn jako povinný (u nás do roku 1918). Pokřtěny tak byly více či méně dobrovolně celé národy, aniž by to církvi a světu přinášelo navíc něco dobrého ... Od raného středověku si církev tuto otázku jakoby zakázala klást... Ale stará křesťanská církev brala otázku etiopského dvořana ještě vážně - a před každým křtem se zřejmě takto ptala. A teprve po vážném a zodpovědném zodpovězení této otázky následoval křest ...

2. *Co brání? Mnoho vad!*

Jak jsme slyšeli - křtu etiopského dvořana nebránilo nic. To ovšem bylo v dějinách Božího lidu něco zcela mimořádného. Dvořan královny totiž podle všech tehdejších zvyklostí pokřtěn vůbec neměl být .... Předně - nepatřil vůbec k Božímu lidu. Nebyl to Žid, ale cizinec: Afričan. Patřil ovšem mezi *bohabojné* - tedy mezi ty cizince, kteří uvěřili Bohu Izraele Hospodinu a přijali jej za svého Boha, i když nebyli Židé ... Dvořan se dokonce vydal na pouť do svatého města Jeruzaléma, a k tomu i vlastnil a dokonce četl Bibli (tehdy samozřejmě ještě jenom Starý Zákon, protože ten Nový se teprve odehrával...). Jenže právě v Mojžíšově Zákoně se mohl dvořan dočíst, že žádný muž s vadou, tedy samozřejmě ani žádný eunuch, se nikdy nemůže stát plnohodnotnou součástí Božího lidu ... (viz Lv 21) A možná nejenom Zákon, ale i obyčejné lidské předsudky bránily tomu, aby dvořan mohl být někdy mezi Boží lid řádně přijat. Vždyť nebyl jenom cizincem, z jiného sboru, církve, města a země, ale k tomu se odlišoval i barvou své kůže - což jistě taky nebylo všem po chuti. A k tomu byl ten eunuch i nechutně bohatý, vždyť kromě vlastního povozu vlastnil i celou knihu, což byla tehdy nepochybná známka nesmírného bohatství ... A bohatství (ať už jakékoliv) toho druhého taky leckomu nevoní ... Přesto však Duch Páně vedl apoštola Filipa právě tak, aby zkřížil cestu zrovna tomuto urozenému muži ...

3. *Služebník, který bere vady na sebe ...*

Na své cestě z Jeruzaléma se Etiopan začal do své knihy - konkrétně do proroctví Izajášova. A našel v něm pasáž, které nerozuměl: „**Jako ovce vedená na porážku, jako beránek, němý, když ho stříhají, ani on neotevřel ústa. Ponižil se a proto byl soud nad ním zrušen. Kdo bude moci vypravovat o jeho potomcích? Vždyť jeho život na této zemi byl ukončen.**“ (viz Iz 53) O kom to prorok Izajáš mluví, ptal se dvořan a Filip mu odpověděl, že prorok mluví o tom Božím služebníkovi, který vzal na sebe všechny naše vady, nemoci a bolesti. Všechno, co by snad mohlo bránit našemu přístupu k Bohu.

Nejenom tedy všechny naše viny, všechno co jsme kdy nedobrého provedli a čím jsme se sami provinili, ale i to zlé, s čím na tento svět přicházíme, s čím se už rodíme... S čím se

rodíme jako obyčejné lidské bytosti nadané být Bohu protivní a talentované toto své protiventství i dále rozvíjet. Celý náš hřích na sebe ten Boží služebník vzal, a nejen hřích, ale i smrt. Proto v jeho bídě poznáváme i bídu vlastní a v jeho kříži i svůj vlastní kříž... *Ten služebník je Ježíš Kristus - a jestliže věříš tomu, že on všechny tvoje hříchy vzal na svém kříži na sebe, jestliže mu věříš a poznáváš jej - vzkříšeného - jako Pána svého života, nic už nebrání tomu, abys byl pokřtěn, neboť voda, co je zde, je znamením jeho milosti ...* Tak nějak to vyložil Filip dvořanovi- a ten byl pokřtěn.

4. *Zde je voda!*

Co brání tomu, abych byl pokřtěný? Vlastně tak nějak podobně se mě zeptal tohoto léta i náš mladý varhaník **Zdeněk Buchvaldek**. Už ani nevím jestli to bylo někde na faře, u ohně na farní zahradě, nebo v hospodě u Pokorných ... Vzpomínám si, jak se mi někdy před dvěma roky Zdeněk nabídl, že by si rád v našem kostele zahrál - a třeba klidně i při bohoslužbách. Neznal jsem ho tedy ještě vůbec - ale upřímně řečeno, zrovna se mi to hodilo, protože o varhaníky v našem sboru máme stále nouzi. Upřímně – poprvé, podruhé to nebyla žádná velká sláva. Ale jak tu Zdeněk hrál častěji, s údivem jsme v něm začali poznávat jeho velký talent a bohoslužby s jeho hudebním doprovázením se stávaly čím dál tím krásnější... Přitom mohlo jistě zůstat. Ostatně ve Zdeňkově oblíbeném Německu často bývají varhaníci na bohoslužbách profesionálové, kteří třeba ani nejsou členové sboru - a berou doprovázení bohoslužeb jako svou práci. Já si však myslím, že to není úplně šťastná praxe. Navíc - jak jistě i sám Zdeněk postupně poznával - doprovázet bohoslužby není to samé jako hrát na koncertě. Technicky vzato možná ano, jenže při bohoslužbách hraje člověk písně, které byly skládány s určitým záměrem. Nejen proto, aby byly krásné a technicky dokonalé, ale především proto, aby svou krásnou oslavovaly Boha. A také v textech těch písní je shrnuta celá dogmatika, celé křesťanské učení a to způsobem srozumitelným i pro každého dvořana, který se do nich zaposlouchá. Když bych měl kázat o Boží cti a slávě, nejspíš by to bylo těžké kázání. Ale když si společně zazpíváme – **Samému Bohu sláva, čest (EZ 158)** – pak je to jasné a nemusíme k tomu nic složitějšího dodávat. Navíc – když člověk doprovází ty, kteří zpívají k slávě Pána Boha, sám se stává jejich součástí a k Božímu lidu se tak z veliké milosti přidává... A tak nám – a hlavně Pánu Bohu - Zdeněk hrál a hrál a jako každá dobrá hra to byla vážná věc i velká zábava a radost k tomu. Až dnes Zdeněk poklekl zde před oltářem a křtitelnicí, vyznal, že Ježíš Kristus je i jeho Pána a přijal křest - i k veliké radosti naší...

5. *Šel dál svou cestou ...*

Biblický oddíl, který jsme dnes před kázáním slyšeli, končí veršem: „**dvořan ho už neviděl, ale radoval se a šel dál svou cestou,**“ Zní to trochu jako takový typický závěr - něco ve smyslu *a pak žil šťastně až do smrti*. Jenže to slovo o tom, že dvořan šel pak dál svou cestou má nejspíš i hlubší význam. Šel dál svou cestou - ovšem byla ta cesta radosti, cesta s Pánem. I Zdeněk se dnes vydává na tu samou cestu. Až přijede dnes z Huslenek domů, čeká ho velké balení a vydá se na cestu do německého Rostocku, kde bude na tamní univerzitě studovat medicínu, jak si vždycky přál... O tom jak to nakonec dopadne, ještě zatím nic nevíme. Ale rozhodně víme, že se Zdeněk na té své cestě nemusí už bát. Neboť i ona bude jen součástí životní cesty, kterou si vybral a dnes svým křtem potvrdil. Cesty s Bohem. Cesty, na které se můžeme nechat vést tím, o kterém se ve Zdeňkově oblíbené písni *Někdo mě vede za ruku (EZ 176)* zpívá, že je Tím, **kteřý o nás ví, kteřý je na nás laskavý a kteřý nás má rád... Amen**